

Berta Zsolt

(1966, Budapest)

író, dalszerző, zenész,

Márai Sándor-díjas

Berta Zsolt

Meghekkelt ország

Az ezeréves birodalom tökéletes teljességében ragyogott a monitoron. Határait magas, zordon, de termékeny, dús erdővel borított, só- és ércbányákban gazdag hegységek jelölték és őrizték. Belül csak kisebb, alacsonyabb hegycsoportok törték meg a bővizű folyamokkal, folyókkal, tavakkal szabdalt, végeláthatatlan, termékeny síkságokat és erdőket, ahol nyájak legeltek, vadak bújtak meg. Piros foltok jelölték a nagyobb városokat, és csak pontok a kisebbeket és a falvakat. Vékony, szaggatott vonal osztotta részekre az országot, ezek is különálló megyéket, járásokat foglaltak magukban, s mindegyiknek neve is volt aszerint, hogy nagyobb részt miféle emberi népek, vagy más fajták: koboldok, tündérek, törpék, egyebek lakták. Ha ráközelített valamelyikre, a képernyő jobb alsó sarkában megjelentek a területre vonatkozó adatok, a népesség pontos összetételét, a gazdasági erőforrásokat, mozgósítható fegyveres erőket, azok felszereltségét, és az ott használatos nyelveket részletezve. De még nem közelített rá egyikre sem. Gyönyörködött a birodalomban, amelyben az elmúlt ezer év vérzivatarait követően éppen viszonylagos béke honolt. Mély elégedettség és büszkeség töltötte el, amelyet alkotó ember érez becsülettel elvégzett munka után, amelynek végeredménye is tetszetős. Országépítőnek érezte magát, aki vaskézzel kovácsol népekből valódi nemzetet, és vízből, humusból, kőből, fából hazát, hogy véres csaták után a békeidőkben szorgos, megfeszített munkával építsék-szépítsék, erősítsék az országot, mindnyájuk boldogságára és méltó életére.

Most éppen ilyen idők jártak. Kicsit unta is már ezt a békét. A határ környéki kisebb csetepaték és a környező kisállamok civakodása már nem érte el az ingerküszöbét, ami felett pedig annyi izgalomban volt része az elmúlt négy évben. Mert a birodalom elmúlt évezredét természetesen csak virtuálisan élte meg, mindössze négy év leforgása alatt, ami persze egy örökkévalóságnak tűnt számára, lévén ez az idő valóban, „real time” az ő életéből telt el, s még csak tizenhét esztendő. worlddomination.com.

Sokszor állt rosszul a birodalom szénája, többször is megrabolták területét, megszállták, kifosztották, lakosságát szinte az utolsó szálig kiirtották, megerősakolták, rabláncra fűzték, s nem egyszer úgy tűnt, végleg eltörlik a föld színéről. De a Szövetség ellenállt, s bár sokszor egymással is hadakoztak, eddig mégis sikerült valahogy megmaradniuk. Immár tízüknek, akik aszerint, hogy mekkora népességgel és mikor érkeztek a birodalomba, kisebb-nagyobb arányban lakták a hegyeket és síkságokat. Tíz kis király, fejedelem, kormányzó, ki milyen címet választott magának, miután érdemei elismerésekként megkapta országrészét a nagyfejedelemtől, tőle. A birodalom az ő nevét viselte, aki az új hont fegyveres ereje és rátermettsége révén elfoglalta, s az itt talált és később jövő népeket lemészárolta vagy asszimilálta. Kelet felől érkezett, mint előtte és utána is mindenki, néhány paraszttal, ökörrrel, birkával, és egy maroknyi harcossal, akiket egyesével győzött le, akkor még céltalan kalandozásai, illetve erősebb, nagyobb népek elől való menekülései

során. Az itt élőket már együttes erővel hódoltatták, s velük együtt álltak neki az országépítésnek, háborúzásnak a már megtelepedett nyugati, és a nyomukban érkező keleti népekkel.

Ma már tetszetősebb nevet adna a birodalomnak, mint például Empire of Heroes vagy Pioneer Land, de akkor, az első győzelem után semmi nem jutott eszébe, így jobb híján a nickname-jéből kiindulva, ami hangya126 volt, angolos írásmóddal azt pötyögte be, hogy Hunga. Játékbeli nevének már a regisztrációkor az Aramos-t választotta. Nem jelentett semmit, de fejedelmien hangzott. A figuráját is maga állíthatta össze, sok ezer mintából és részletből válogatva, sőt, egy Drawmagic nevű szoftverrel a végén bele is rajzolhatott. Fiala, hosszú, sötét hajú fickó, kemény, inas arccal, amelyből erő, értelem és eltökéltség sugárzik, kétoldalt lelógó bajuszt visel, a termete nem hatalmas, de természetesen igen erős és arányos, a karcsúsága ruganyosságot és veszedelmes gyorsaságot sejtet. Keménykezű fejedelem. Bőrvértet, csizmát és hátán keresztbe vetve szablyát visel, amelyet szinte láthatatlan mozdulattal képes előrántani. Hangya126 szemében a hős prototípusa.

Hunga középső részét birtokolta, innen küldte szét lovas futárait a birodalom környező zugaiba fejedelmi üzeneteivel, és innen indította útnak segítő, oltalmazó csapatait, ha az ottaniakra erejük meghaladó ellenség támadt. És persze innen vezényelte az időről időre felángoló lázadásokat, szeparatista kísérleteket leverő seregeit is.

Ha valaki más, a világ egy másik pontján, egy másik monitoron ráközelített, a képernyő jobb alsó sarkában jelentős gazdasági és fegyveres erőt láthatott. A beszélt, virtuális nyelvek mellett pedig a valósat is, a magyart és az angolt. A birodalmon belüli és kívüli szövetségeseivel és ellenségeivel az utóbbin váltottak üzeneteket. Csak egy akadt köztük, akinek országa mellett, a nyelvek között ott állt a magyar is. A nickname-je pinkship88, a birodalmi neve Sheela. A virtuális figurája eszelősen dögös, dús,

vörös hajú harcos nő, domborodó keblekkel, hosszú, izmos combokkal, és persze mindez jelentős részben fedetlenül hagyva. Karján és lábán is alig takar valamit a kígyószerűen rátekeredő harci vért. Hangya126 kétségtelenül beleszeretett Sheelába, a délkeleti végek, vagyis Erdőhegy királynőjébe. Nemcsak mert gyönyörű és erotikusan vonzó volt, hanem mert Sheela hűsége sosem ingott meg, mindig habozás nélkül sietett fejedelme, Aramos megsegítésére, és mindig maradéktalanul hajtotta végre utasításait. A délkeleti végek Hunga biztos és megingathatatlan támaszának bizonyultak az elmúlt ezer, illetve négy esztendőben. Kivéve, amikor pinkship88 kólája ráborult a billentyűzetre. A délkelet felől támadó idegen trollok akkor jócskán behatoltak Hungába, s Aramosnak személyesen kellett hadjáratot vezetni ellenük, mit sem értve a fellegvárában mozdulatlanul trónoló, sok tucat futár üzenetére sem válaszoló Sheela viselkedéséből. Szerencsére nélküle is sikerült megfutamítani és részben letelepíteni a legyőzött ellenséget, de utóbb ezért Sheelára és ország részére extraadót vetett ki, amit Sheela lázongás nélkül meg is fizetett, s csak a privát csetablakban szabadkozott tétlensége miatt.

Ezen a fiaskón kívül hangya126 és pinkship88 semmit nem tudtak egymásról. Ahogy többi szövetségésükről sem, és azok sem róluk. Egymással is angolul beszéltek a játékon belül, hisz a szabályzat szerint például a futár üzenetét értenie kellett annak, akinek esetleg sikerült elkapnia. Angolul váltották a politikai érdekházasságot megtárgyaló leveleket is, amelyeket gyorsfutárjaik kézbesítettek. Aramos nem csupán országgerősítő stratégiai okokból törekedett a házasságra, s a levelekből, amelyek nem nélkülöztek némi romantikát sem, hangya126 úgy érezte, Sheela részéről sem csak diplomáciai megfontolásról van szó. A frigy meg is történt, országra szóló lakodalmat tartottak, a nép is boldog volt, a főurak is megjelentek az esküvőn. Ettek-ittak, atommód be is rúgtak, és

kardot rántottak, előbb azért, hogy fogadalmat tegyenek: életüket és vérüket a királyi vagy fejedelmi párért (ez nem volt világos, mivel Sheela királynő volt, Aramos meg fejedelem), később meg azért, hogy kiontsák egymás belét, valami asztal körül lébecoló ringyók, és persze régebbi sérelmeik miatt. De akkorra a fejedelmi pár már visszavonult, hogy elhálja a nászjészekét.

Hangya126-nak ekkor ötlött először eszébe, hogy Sheelát csakis Aramos kaphatja meg, ő semmiképpen, és hogy akit ő kaphatna meg, az csakis pinkship88 lehetne, igen ám, de ha annyira hasonlít Sheelára, mint hangya126 Aramosra, akkor huhú...

Sheela és Aramos gyermekeket nemzett, együtt nevelték őket, viszonyuk szerető és de-rűs volt, miközben megőrizték a csatákhoz és országláshoz szükséges vaskezűségüket is. Hangya126 nagyon szerette ezt a kapcsolatot, még ha Aramos kellett is küldenie maga helyett, ahányszor Sheelához vágyott. Gyöngéd, már-már valós érzelmeket táplált a vörös hajú démon-harcosnő iránt, akinek bájait a szülések és az évszázadok kicsit sem csorbították. Aramos boldog volt, így aztán hangya126 is. Majdnem.

Ha a vezérekkel semmit se tudtak egymásról, akkor Hunga alattvalóiról, illetve a mögöttük megbúvó „playerekről” mégúgy se. A sok ezer pásztor, ács, pallér, favágó, sajtkészítő, pék, munkás, katona, kém, varázsló, kirurgus, paraszt és kisbirtokos irányítója láthatatlanul éldegélt a birodalomban, hol jól, hol rosszul szolgálva uraikat és a hazát, ahogyan uraik is hol jól, hol rosszul szolgálták őket. Hangya126 gyakran próbálta elképzelni, miféle emberek állhatnak alattvalói figurái mögött. Elképzelte őket, amint a világ minden táján markolják az egeret, verik a billentyűt, fürkészik a monitort, gabonát termelnek, templomot építenek, vadásznak, legeltetnek, s az ő vezetésével harcolnak a csatákban a nekik jutó ellenféllel, olyan fogásokat is alkalmazva, amiket ő és hadvezérei tanítottak nekik a kiképzések során.

Néhányuk pedig áskálódik, intrikázik, lázadásokat szít, s előbb uraik, majd egyenesen az ő helyére tör. Bizonyára felnőtt emberek is vannak köztük. Kik bújtak például Sheelával közös gyermekeik bőrébe? És vajon az elsőszülött ácsingózik már a trónra? És az őt követők között van, aki testvérgyilkosságot tervez, hogy átvehesse a helyét? A figura tettei tükrözik a „user”-t? Vagy épp ellenkezőleg, a játékban élük ki, amilyenek valójában nem lehetnek?

A lélekszámuk napról napra változott, részint erőszakos, részint természetes elhalálások miatt, vagyis egyszerűen leölték őket a játékban, vagy törölték az „accountjukat”, másrészt gyarapodtak a születések, vagyis a „regek”, és az azokat követő bevándorlás következtében. Azon a napon 3058 lelket számolt az ország, s 4326-ot a nyugat felőli szövetséges birodalom, Astro Land, amellyel Hunga dualista államszövetséget alkotott. Vagyis a két ország papíron egyenrangú félként egyesítette erejét. Aramos a dolgok állása miatt kénytelen volt ezt lenyelni, de fészélyezte ez a kiegyezés, mivel az egy részéről vesztes háború után született. A háború előtt ő maga szított lázadást Astro Land ellen, amelyhez korábban Hungát az elszenvedett történelmi csapások, nem elhanyagolható részben Aramos és vezérei marakodása és végzetesen hibás döntései forrasztották hozzá. Aramos ura maradt Hungának, de császár ült a feje felett, aki Hungának is királya, s ahogy elődei is, Astro Land uralkodóházából és annak véréből származott. Szóval kicsit keserű volt ez az összeborulás, de legalább megmaradt az ország, amit az előző évszázadokban kétségtelenül Astro Land is segített megtartani a keletről betörő pogány hordák ellenében. Sokszor meg nem segített. Attól függően, hogy hozta éppen az érdeke.

Az államalakulatot az egyesülés után Astro-Hunga Empire-nak nevezte el a szoftver, és egy Franci nevű figura vezette. Ő is vastag bajuszt, de pofaszakállat is hordott, ugyanolyan szókét,

mint a haja. Veszedelmesen jóképű, kisportolt figura, és nagyobb termetű, mint Aramos.

Hangya126 sok nagy diadallal, még több vesztes csatával, lázadások és forradalmak leverésével és megfeszített építő- és újjáépítő munkával jutott el idáig. A nyakában zsinóron három átlukadt w billentyű és két p lógott, előbbi az előrehaladásért, utóbbi a kard és egyéb fegyverek csapásaiért felelt. Bal tenyere alján szemmel is látható bőrkeményedés húzódott. A nyakában lógó zsinóron a lyukas billentyűk mellett egy kódgenerátor lógott, egyetlen nyomógombbal. A World Domination éves díján felül ezért a kódgenerátorért külön fizetett. Csak megnyomta rajta a gombot, s a ketyere új kódot generált a belépéshez. Minden áldott nap. Nemzetbiztonsági ügy. Egy ilyen, vérrel-verejtékkel épített birodalmat és hazát érdemes bármi áron megvédelmezni.

Egy hete tartott már a néhány évtizedes béke, minek következtében jelentősen fejlődött az ipar, a gazdaság, színházak, iskolák épültek, és az infrastruktúra is hozzáért mindehhez. Hangya126 bár kicsit már unta, éppen mégsem volt kedve megtörni ezt a békét, nem támadott meg senkit, az esze Sheelán járt, és a békeidő jobban kedvezett, hogy Aramoszal felkerestesse őt.

Ekkor azonban a képernyő alsó részén, vagyis délen apró lángok gyúltak, jelezve, hogy történik ott valamiféle harci incidens. Hangya126 ráközelített, s azt látta, hogy egy nagydarab, mezítlábás, zöld troll Bossanovában éppen letepi Franci gyermekének, vagyis az Astro-Hunga Empire trónörökösének a fejét. A troll a szomszédos Srebrenc szolgálatában állt, és azért rágott be annyira, mert az Astro-Hunga Empire nem sokkal korábban bekebelezte Bossanovát, amire Srebrenc is jogot formált. Hangya126 harci készenlétbe helyezte Aramost és elit egységét, futárokat szalajtott szét az országban, de nem indított támadást, egyrészt mert még mindig Sheelán járt az esze, másrészt mert az Astro-Hunga Empire megszületése óta nem

dönthetett egyedül idegen országok megtámadásáról. Harmadrészt bizonytalan volt abban, hogy az Erdőhegy túloldalán lakó, örökösen ugrásra kész romozsákok nem állnak-e a srebrencek oldalára, s nem indítanak-e támadást ők is.

Franci hamarosan haditanácsba invitálta, császári és királyi futárját küldve hozzá. A tanácskozáson megjelent az Astro-Hunga Empire minden országának és tartományának kisebb-nagyobb ura, és kardcsörtetve, nagy hangon követelték Srebrenc azonnali lerohanását és megleckéztetését. Egyedül Aramos ellenezte a háborút. Hiába.

/: Mindent megdöntöttem, mindent megfontoltam – mondta ki, vagyis pötyögte be a végső szót Franci, s ezzel eldőlt a kérdés.

A hadüzenetet elvitte egy futár, s a birodalom máris hadban állt. A nép hazafias örömmámorban úszott, hisz nem azért „regeltek” annak idején a worlddomination.com-ra, s nem azért fizették az éves díjat, hogy aztán kizárólag aratással és vasútpályák építésével bibelődjenek, mint az elmúlt egy hétben... bocsánat, nyolc évtizedben. A háború gyorsnak és diadalmasnak ígérkezett, hisz ugyan meddig tart egy ilyen erős és gazdag birodalomnak cafatokra tépni néhány ostoba, lomha trollt?

Ám a trollok keményen, elszántan és okosan harcoltak, mire a diadalmas offenzíva megtorpant, majd tanácstalan toporgásba kezdett. A World országai és birodalmai pedig, amelyek Hungához hasonlóan igencsak unták már a békeidőket, addigi lazább és szorosabb érdekszövetségeiknek megfelelően sorra hadat üzentek egymásnak, mígnem kialakultak a tömbök, s fellángolt a világháború. Hunga olyan országokkal került szembe, kikhez addig a távolság miatt sem szövetség, sem ellentét nem fűzte, s most kizárólag azért váltak ellenségeivé, mert nála jóval nagyobb és vele szövetséges hatalmak harapni kívántak a World területeiből, más, jóval nagyobb hatalmak pedig nem kívántak átengedni az általuk leigázott és adóztatott

területekből egy talpalatnyit sem. A tűz végigsöpört a világon, és Aramos, vagyis hangya126 kétségbeesetten harcolva, elszoruló torokkal figyelte, mint hullnak katonái a frontokon, mint sínylődik, éhezik a hadikiadások miatt országának népe, s hogyan tizedeli őket a háborús körülmények miatt kirobbant járvány, a morbus hispanicus.

Évekig tartott a háború, és amikor az alattvalók házait, kertjét, kisebb birtokait is elérte, majd kifosztotta, a nemzet hazafias lelkesedése alábbhagyott, és a mindig kevésbé hazafiasnak mutatkozó békevágy vett erőt rajta. Egyre nagyobb számban követelték a békét, amelyet annyira untak néhány héttel korábban. De Aramos, aki kezdetben egyedülként ellenezte a háborút, immár a végsőkig harcolni kívánt vérrel-verejtékkel épített országáért. Kevés hűséges embere maradt, egyikük természetesen Sheela, akit azonban erősen szorongattak a romoszákok. Ők régóta áhítoztak Erdőhegyre, és már szép számban lakták is, jogokat követelve, amik más ott lakó népeket megillettek. Aramos és Sheela azonban évszázadokon át ridegen, gyanakvóan bánt velük.

Sorra lázadtak fel Aramos ellen Hunga egy évezreddel korábban meghódított és szövetségre kényszerített tartományai is, amelyek a peremvidékeket népesítették be. Astro-Hunga Empire és benne Hunga már a háború lezárása előtt szétesni látszott. A háború kimenetelét pedig végleg eldöntötte egy távoli birodalom belépése a világháborúba Astro-Hunga Empire ellenségeinek oldalán.

Hangya126 letaglózva, döbbenet figyelte a fejleményeket, s menteni igyekezett a még menthetőt. Aramossal különbéket, fegyverszüneteket kötettett, demarkációs vonalakban állapodott meg a nagyhatalmakkal, és mindezek fejében seregeit is visszavonta. Újra a békére készült, és csendesen reménykedett, hogy az évezredek birodalmát sikerül épségben átmentenie. De egykori, most ellene fordult szövetségeseinek, akik saját országot vagy terület-

gyarapodást reméltek átállásuk fejében, eszük ágában sem volt betartani az ideiglenes egyezményeket, tiszteletben tartani a demarkációs vonalakat – nem ezért „regeltek” a „site”-ra. Mélyen behatoltak Hunga területére, fosztogatva, kegyetlenkedve, ahogy az a világban már évezredek, a worlddomination.com-on pedig évek óta szokásban volt.

A világháború véget ért, de Hungában lázadások, forradalmak ütötték fel a fejüket, az ország népei, vallási és politikai felekezetei egymást gyilkolták, s nem mutattak többé egységes erőt a világ felé.

Az Astro-Hunga Empire megszűnt, s mint háborús vesztesnek, át kellett adnia fegyvereit. Hungának többek közt a Felföld Szent Pallosát és Erdőhegy Varázskelyhét is (amely nélkül a varázsital semmit sem ért), s amelyek önmagukban erejének felét tették ki. A tervezett új határok láttán hangya126-nak elakadt a lélegzete, és heves szívdobogás fogta el. A jegyzék szerint többek közt elvesztette volna Erdőhegyet és az azt uraló Sheelát, a démoni harcos nőt is, ki hitese felesége, és igaz szerelme volt Aramosnak... vagyis hangya126-nak. Aramos, illetve hangya126 elhatározta, hogy ilyen feltételekkel nem nyugszik bele a békébe.

Hangya126 hátradőlt székében. Elszoruló torokkal gondolta el, hogy négyévnnyi munkája és harca hamarosan a semmibe veszhet. Gyengének és betegnek érezte magát. Rendelt egy pizzát és egy energiált. Úgy döntött, amíg az megérkezik, kiszáll a játékból, vagyis időt, fegyverszünetet kér, és mialatt megeszi az ebédjét, addig is pihenteti a szemét és a kezét, hogy jobb erőben folytathassa a harcot. Ki is kapcsolta a gépet, hogy addig ne eshessen kísértésbe.

A kaja késett. Hangya126 idegesen járkált kollégiumi szobájában. Kinézett a folyosóra. Épp viszonylag néptelen volt, ezért gyorsan elindult a vizesblokk felé, hogy hideg vízzel mossa az arcát. Amikor nagy volt a forgalom odakint, nem szívesen lépett ki a szobájából. Ha mégis, akkor lesütött szemmel, szorosan

a falhoz simulva közlekedett. Kerülte a többi kollégista társaságát, és azok is az övét. A mosdó fölötti tükörben szemügyre vette az arcát. Sápadt, nyúzott, a szeme alatt sötét karikák. Egy évezred nyomai. Amúgy is alacsony és vézna. Mostanában a dereka és a bal lába hasogat, a szíve is gyakran szúr. De mindez alig érdekelte. Sokkal fontosabbnak érezte Hungát, aminek ura és parancsolója, és háromezer lakosának fejedelme volt. Miután felfrissült, visszament a szobájába. Az ajtó előtt már ott toporgott a pizzafutár. Hangya126 kifizette, és újra bezárkózott.

Türelmetlenül, gyorsan evett, kényszerítene kellett magát, hogy amíg eszik, ne kapcsolja be a gépet. A keze többször is a nyakában lógó kódgenerátorra tévedt, de tudta, hogy bár az a World Domination-ból kilépve is működik, de csak ha a gép online állapotban van. Az energiatöltés már kapkodva hajtotta le, és azonnal leült a gép elé. Ahogy a képernyő kivilágosodott, hangya126 döbbenten bámulta az elé táruló Hunga képét. Semmi sem változhatott volna, amíg ebédelt, márpedig minden megváltozott. Hunga fejedelme (illetve kormányzója) már nem Aramos volt, hanem egy Horgony kapitány nevű, nagyorru figura, aki korábban a Dél-tengeren a Császár Kalóza címen vitézkedett a World Domination-ben. A korábban tervezett ideiglenes határok véglegessé alakultak. A Felföld a Szent Pallossal együtt leszakadt, ahogy Erdőhegy és a többi peremvidéki tartomány is. Megdöbbenő módon nem csupán a más népek hungai területei szakítottak el, hanem az Aramos és saját vérei által lakott, évszázadok óta művelt és védett országrészek is. Lassan ocsúdva döbbenetéből, beírta a jelszavát, hogy online is szemügyre vegye az új helyzetet. *Incorrect password*, villant föl a hibaüzenet, mire villámgyorsan beírta újra. *Incorrect password*, ismételte a gép, mire hangya126 nyugalmat erőltetett magára, és lassabban, jól odafigyelve is beírta a jelszót. De az iménti hibaüzenet újra feltűnt. Elszörnyedt, amint felmerült benne a gyanú. Mintha ólomkarkötők

lennének a csuklóján, úgy emelkedett a keze a kódgenerátorhoz. Megnyomta, majd az új jelszó birtokában sikerült is belépnie birodalmába és hazájába. „Meghekkelték”, gondolta felindulva. A vér lüktetett a fejében, szaporán szedte a levegőt, a mellkasán nyomást érzett. A gyomrában, szívében űr és mély megbántottság, mint még otthon, amikor betörték hozzájuk, feldúlták a házukat, az ő szobáját is. Mint ha a testében turkáltak volna. Megnézte az órát, mindössze ötvenkét perc telt el, mióta kikapcsolta a gépet. És az ezeréves birodalom darabokban, romokban!

Először Sheelát kereste, hogy jelentést kérjen tőle a kritikus ötvenkét percről. De Sheelának nyomát sem látta. Erdőhegy ura immár egy zöld troll volt, aki éberem őrizte az új határt. Sem átjutni, sem futárt nem tudott oda küldeni, mintha csak idegen ország lenne. Erdőhegy immár a romozsákok birodalmához tartozott, s benne Sheela legjobb esetben is csak egy láthatatlan alattvaló a sok ezerből. Rákeresett pinkship88-ra is, de csak Romózsia lakosainak névsorában lelte meg mint sóbányába internált rabot, közönséges alattvalói státuszban. Remegő kézzel nyitotta meg Hunga Krónikáját, hogy megtudja, mi történt.

Ötvenkét perccel korábban a szinte teljesen tétlen, a seregét érthetetlen módon önként leszerelő Aramost megpuccsolta egy Vörös Kommisszár nevű alak. Kihirdette az országban az ellenállást, toborzásba fogott, majd az új sereget a határokra vezényelte, és szembeszállt a trollokkal. Hunga és népe ekkor még talpon állt, és harcolt a hazáért. Vissza is szerezték a Felföldet és a Szent Pallost, de aztán a Vörös Kommisszár mégis átengedte azt az északi trolloknak. Emiatt a sereg szétszéledt. A keletről és délről támadó romozsákok és trolljaik felszámolták a maradék ellenállást, egész Hungát megszállták és kifosztották, kivéve azt a kis területet, ahol Horgony kormányzó székel. A Vörös Kommisszár elmenekült, Horgony pedig átvette a hatalmat.

Horgony Aramost, vagyis hangya126 mehekkelt figuráját küldte a Nagy Háborút lezáró béketárgyalásra. Az ajtót egy Bonush nevű, zöld északi troll őrizte, és közölte, hogy nem léphet be. Aramos a kisujját sem mozdítva, csak ácsorgott előtte, és hagyta, hogy amaz a mellvértjét bökdösse az alabárdjával. A mehekkelésé óta egyébként is úgy viselkedett, mint akit bedzsináztattak, vagyis megégették a barlangi tündérek bódító gombájával.

Ekkor vette vissza felette az irányítást hangya126. Aramos végre félreütötte Bonush alabárdját, és belépett a Bölcsek Kastélyába, hogy szép szavakkal és okos érvekkel hazája védelmére keljen. De addigra már meghozták a döntést, miszerint a háború kirobbantásában legfőbb bűnösnek kiáltották ki, és irtatlan jóvátétel megfizetésére kötelezték Hungát, vagyis Aramost, aki egyedülként ellenezte az első hadüzenetet. Területének kétharmadát idegen országoknak adták, népének felét az új határokon kívül rekesztették. Még Astro Land is gyarapodott egy Hungából kiharapott területtel, márpedig Astro Land szintén a Nagy Háború vesztese volt, sőt legfőbb támogatója és kirobbantója. Aramos csak a döntés után mondhatta el védőbeszédét, és mutathatta be a térképein, hol húzódnak Hunga természetes és egyben történelmi határai, s azt is, hogy meddig lakják olyan hungárok, akik azok is akarnak maradni. Aramos végül kénytelen-kelletlen aláírta a békeszerződést, és hazakullogott megcsönkített, megbélyegzett hazájába.

Hangya126 megnézte az újonnan feltűnt figurák „nickname”-jét, mind ugyanaz volt: sabotage1920. A szabályzat nem tiltotta a többszörös regisztrációt. Tehát ez az ipse 'hekkelte' meg Hungát, ez mozgatta Aramost, a Vörös Komisszárt, Horgony kormányzót, de még a Bonush nevű trollt is, ötvenkét percig.

Hangya126 szíve elfacsarodott, amint eszébe jutott, talán Sheelánál is tiszteletét tette, és Sheela mit sem tudott arról, hogy valaki más látogatta meg az ő, vagyis Aramos képében. És

most nincs sem hatalma, sem státusza, egykori országa fegyvertelen, kifosztott pusztaság, a lélekszáma 958-ra apadt. Az új gazda Horgony kormányzó, hangya126 pedig nem láthatja Sheelát és gyermekeiket sem. Ötvenkét perc alatt elveszített mindent. A szeme könnybe lábadt, és végtelen ürességet érzett. Órákig ült magába roskadva, nézte a lomhán tántorgó, rongyos, sovány lakosságot a kicsivé, jelentéktelenné zsugorodott Hungában. Egy idő után megmozdította az egeret, s a w-t lenyomva elindult. Csak kódorgott céltalanul, semmit sem akarva. Egy „itembe” botlott, apró kis tör volt csupán, az ereje a poros lábnyomába se érhet a Felföld Szent Pallosának vagy Erdőhegy Varázkelyének. De azért felemelte a földről, rosszkedvűen nézegette, aztán, csak úgy megszokásból, az övébe dugta. És ment tovább. Még fáradtabbnak és betegebbernek érezte magát, mint ebéd előtt, de muszáj volt mennie.

A következő napokban újabb „itemeket” szerzett. Kis kardokat, varázsitalos kelyheket, gabonás tarisznyákat, tudással teli könyvecskéket. Rosszkedve csak lassan enyhült, nem is múlt el egészen, és ha arra az ötvenkét percre gondolt, fájdalmasat sóhajtott.

Hunga népeinek jó része viszont úgy folytatta az életét, ahogy addig élte. Dolgoztak, szerettek, áskálódtak, gyűlölködtek honfitársaik ellen, hol a World-ot, hol egymást hibáztatták a történetek miatt, de sohasem önmagukat. És megszállottan gyűjtögették az „itemeket” és a pontokat. Sokan kivándoroltak. Hangya126 úgy érezte, ő veszített a legtöbbet. Hogy igazán neki fáj egyedül. Illetve... talán Sheela... pinkship88. Ő olyan... komolyan vette mindig is Hungát. A legjobban ő, a gyönyörű, állhata-tos, démoni harcos nő hiányzott hangya126-nak. És vele egy kicsit pinkship88 is, a lány. Ha ugyan lány.

A World Domination-ben nem akadhatott többé a nyomára, legalábbis amíg mindketten meg nem erősödnek, s valamelyikük képessé nem válik az új határon való áttörésre. Hangya-

126 egyre gyakrabban gondolt Sheelára úgy, mint pinkship88. Néhány hét elteltével eszébe jutott beütni a keresőbe. Egy próbát megér, gondolta. Két helyen is megtalálta. Az egyik egy nyelvgyakorlás céljából levelező oldal volt. Pinkship88 spanyol nyelvű partnerekkel állt kapcsolatban, s a „genderre” mellett az állt: „female”. Hangya126 magyarul írt rá, és úgy írta alá: Aramos. Pinkship88 kedvesen, örömmel válaszolt neki. Napokon át leveleztek, leginkább Aramosként és Sheelaként, Hungárol és az ott megéltekről értekezve. Hangya126-nak egy idő után az az őrült gondolata támadt, hogy akár találkozhathának is. Persze ahhoz ki kéne mennie a szobájából, de... talán érdemes. Csodálkozva állapította meg, hogy nem Sheelát reméli érdekesnek, sőt. Nagyon is azt remélte, hogy nem egy dögös-vörös, párdüctestű amazon rejlik pinkship88 mögött, inkább egy olyan semmilyen kis szürke, de azért aranyos csaj, akiknek szintén nem mert soha a közelükbe menni. De pinkship88... Ő más. Vele közös múltjuk van. Sőt, gyermekeik. És persze ezer év közös történelmük. Az már nem akármi. Összeszedte minden bátorságát, és bepötyögte:

/: Nincs kedved talizni?

Sokáig nem érkezett válasz, csak az online jelenlétet jelző, zöld pötty égett pinkship88 neve mellett, ezért hozzábiggyesztette:

/: Ennének egy pizzát, vagy valami.

/: Hol? – kérdezte pinkship88.

Hangya126 megnézte az asztalán álló sok tucat pizzás doboz egyikén a feliratot.

/: Pizza Doki.

/: Az hol van?

/: Szent István krt. 20.

Rövid szünet.

/: Budapest?

/: Persze.

Nem jött válasz.

/: Az jó lehet?

/: Én Zágomban vagyok.

– Az hol a retekben van? – kérdezte fennhangon hangya126, és bepötyögte:

/: Az hol van?

/: Romániában.

Most hangya126 nem válaszolt egy darabig. Végül azt kérdezte:

/: Messze?

/: Elégé.

Pár másodperc múlva:

/: „Erdőhegy” másik oldalán.

/: Az tényleg jó messze van.

Pinkship88 nem válaszolt, hangya126 pedig leszögezte:

/: De beszélsz magyarul.

/: Magyar vagyok.

/: Ott nyaralsz?

/: Nem. Itt lakom.

/: Romániában????????

/: Igen!!!!!! Egy magyar részen.

/: Mi? Romániában??????

/: Igen!!!!!!!!!! Ami Magyarország volt. Tudod, Trianon!!!!!!!!!!!!

/: Mi? Trianon Magyarország volt Romániában?

Pár pillanat múltán a zöld pötty szürkére változott. Hangya126 türelmetlenül kocogtatta ujjával a billentyűzet szélét.

– Na, most mi van?

Jó sokáig várt, s már éppen csalódottan otthagya volna a gépet, amikor a szürke pötty bezöldült.

/: Itt vagy még?

/: Igen!!!!!!!!!!!!

/: Jó.

Pinkship88 írni kezdett. A kis „pencil-ikon” megállás nélkül forgott a neve mellett. Fél óra múlva hangya126 már tűkön ült.

– Mi a tőröt ír ez, történelemkönyvet?